

ПАРАФІЯЛЬНИЙ БЮЛЕТЕНЬ

**Святий Кіран,
католик**

*Церква в
Кемпбелт ауніт а
Айлі*

*Seann Loch Chille
Chiarain*

21 червня 2026 року

**РІЗДВО
СВЯТОГО
ІВАНА
ХРЕСТИТЕЛЯ**

24 ЧЕРВНЯ

12-та неділя звичайного часу

Святого Кірана, Кемпбелтаун, Кінтайр

XII тиждень Звичайного періоду

Вівторок: Реквіємна меса, 13:00 (John Brown †)

Середа: Поклоніння та ранкова молитва, 9:30; Свята меса, 10:00

Група обговорення: група для обговорення Писання, 10:30

П'ятниця: Молитва середини ранку, 9:50; Свята меса, 10:00

Наступних вихідних:

Субота, 27 червня, Вічна меса, 18:00

Неділя, 28 червня, Урочистість святих Петра і Павла, Свята Меса, 10:00.

Таїнство примирення: субота з 17:30 до 17:50 або будь-коли за запитом.

Єпископальна церква Святого Колумби, Брідженд, острів Айла

5 липня: Свята меса, 16:00

19 липня: Свята меса, 16:00

Відповідь на псалом

У своїй великій милості відповідай мені, о Господи.

Євангельське прославлення

Алілуя, алілуя.

*Дух істини свідчить про мене, каже Господь,
І ви також будете свідками.*

Алілуя.

Антифон причастя

*Очі всіх дивляться на тебе, Господи,
І ти даєш їм їжу в свій сезон.*

Візьми п'ять хвилин

Витрачайте лише п'ять хвилин на день, і ваша віра буде глибшою та зростатиме — день за днем.

ПОНЕДІЛОК 12-ГО ТИЖНЯ

22 ЧЕРВНЯ 2026

Користуйтеся своїм найкращим глуздом

Євангеліє від Матвія цитує Ісуса: «Припиніть судити, щоб вас не судили.» Але, звісно, доводиться робити судження щодня. Ісус забороняє судити характер, цінність, наміри чи навіть її становище перед Богом на основі того, що ти бачиш. Трохи мудрого застереження: не судіть чиєсь внутрішній світ за зовнішнім виглядом. У Євангеліях Ісус рідко вживає слово лицемір, але коли це робиться — з помстою. Лицемірство походить від грецького слова, що означає «актор» — людина, яка носить маску. Євангеліє вимагає розкрити себе, бути реальним і не судити інших (це Божа робота), і тим більше не лише на основі того, що ти бачиш.

Сьогоднішні читання: 2 Царів 17:5-8, 13-15а, 18; Матвія 7:1-5. *"Ти лицемір, спочатку зніми дерев'яну балку з ока; тоді ти чітко побачиш, як видалити скалку з ока твого брата."*

ВІВТОРОК 12-ГО ТИЖНЯ

23 ЧЕРВНЯ 2026

Покажи собі двері

Під час екскурсії базилікою Сан-Франческо в Ассізі, Італія, монах провів групу паломників через верхню та нижню церкви до крипти, де були поховані святий Франциск і його супутники. Протягом екскурсії він розповідав про життя Франциска, архітектуру, мистецтво та історію, пов'язані з ним. Наприкінці брат привів групу до верхньої церкви і показав їм вражаючі фрески, приписувані Джотто, що ілюстрували сцени зі Писання та життя Франциска. Ведучи групу до виходу, він пояснив, що на цій стіні — найважливіша сцена на сьогодні: двері! Вихід, за його словами, нагадує пройти через двері і поширити Добру Новину по всьому світу. Варто подумати про це наступного разу, коли виходитимеш із церковної будівлі!

Сьогоднішні читання: 2 Царів 19:9б-11, 14-21, 31-35а, 36; Матвія 7:6, 12-14. *"Увійти через вузькі ворота."*

СЕРЕДА: УРОЧИСТІСТЬ РІЗДВА

СВЯТОГО ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ

24 ЧЕРВНЯ 2026

Що в імені?

У Обряді Хрещення перше питання, яке ставить священник або диякон: «Яке ім'я ви даєте цій дитині?» На перший погляд це здається поверхневим питанням; Спосіб запустити процес, так би мовити. Але, як і всі елементи таїнства Хрещення, тут є більше, ніж здається на перший погляд. Дати комусь або чомусь ім'я — це потужний вчинок. Як Бог назвав кожен частину творіння такою, якою вона була створена, так і ми це робимо. Виділіть сьогодні час, щоб подумати над історією свого імені. На честь тебе назвали? Які риси мала ця людина, які твої батьки могли бажати для тебе?

Сьогоднішні читання: Ісая 49:1-6; Діяння 13:22-26; Лука 1:57-66, 80. *"Господь покликав мене з народження, з утроби матері дав мені моє ім'я."*

ЧЕТВЕР 12-ГО ТИЖНЯ

25 ЧЕРВНЯ 2026

Почуй слово у світі

Стародавні філософи вважали, що розум керує всесвітом. Вони назвали цю причину логотипами: грецькою означає «слово». У Єврейській Біблії «слово Боже» було не лише способом спілкування Бога з людьми, а й власною творчою силою. Новий Заповіт, особливо початок Євангелія від Івана, стверджує, що ця творча сила стала людською в Ісусі. Уся ця історія свідчить про те, що «Слово» — це спосіб, яким люди сприймали Боже керівництво у реальному світі. Бога можна пізнати — і він хоче бути пізнаним. Все, що потрібно — це слухати Боже слово і слідувати йому.

Сьогоднішні читання: 2 Царів 24:8-17; Матвія 7:21-29. *"Кожен, хто послухає ці мої слова і діє за ними, буде як мудрець, що збудував свій дім на камені."*

П'ЯТНИЦЯ 12-ГО ТИЖНЯ

26 ЧЕРВНЯ 2026

Тримай чистоту

Ніхто точно не знає, звідки походить вираз «чистота поруч із благочестивістю». Можливо, це давнє єврейське прислів'я. Джон Веслі, засновник методизму,

використав її у проповіді 1791 року, ніби це була звичайна мудрість. Це мало практичну цінність, бо чистота допомагає боротися з хворобами. Релігії зробили чистоту знаком Божої прихильності — не лише відсутність бруду, а й щоб показати, що людина на правильному шляху з божественним. У своєму служінні зцілення Ісус, хоч і майже постійно «нечистий» через контакт із «небажаними», також змушував людей очищатися, повертаючи їм здоров'я та спільноту. Кому ви можете простягнути руку зцілення і гостинності?

Сьогоднішні читання: 2 Царів 25:1-12; Матвія 8:1-4. *"Підійшов прокажений, віддав йому шану і сказав: 'Господи, якщо Ти хочеш, можеш очистити мене.'"*

СУБОТА 12-ГО ТИЖНЯ

27 ЧЕРВНЯ 2026

Тільки скажи слово

У 2011 році оновлений Римський місал зазнав низки змін. Однією з найпомітніших змін була Євхаристійна молитва: «Господи, я не гідний прийняти Тебе...» став «Господи, я не гідний, щоб ти увійшов під мій дах...» Нова формулювання відлунює євангельську історію про те, як Ісус зцілює слугу сотника здалеку. Це було слово Христа і віра центуріона, які зцілювали. Можливо, коли ми беремо участь у Месі, ці слова добре нагадують, що слова, які ми використовуємо, потужні — наповнені вірою і здатні на дива.

Сьогоднішні читання: Плач 2:2, 10-14, 18-19; Матвія 8:5-17. *«Ісус сказав центуріону: 'Можеш йти; як ти вірив, нехай це буде для тебе.'»*

Читання на 12-ту неділю звичайного часу

Єремія 20:10-13

Друзі стають ворогами, адже світська доля пророка під загрозою.

Псалом 69:8-10, 14, 17, 33-35

Друг Господа осоромлений і вигнаний, але не може бути втрачений.

Римлянам 5:12-15

Гріх світу заражає нас усіх, але дар Христа ще більший.

Матвія 10:26-33

Ті, хто може розчавити наші душі, — єдині, кого ми маємо боятися.

Слова на Слові

Сила радості, добра і миру перед лицем негараздів

*

Святий Іван Боско поширював у своїх навчальних закладах таке правило як педагогічний принцип: «Будь веселим, роби добро і нехай горобці цвірінькають.»

* *

Долаючи складнощі життя, легко потрапити у труднощі та перешкоди, які неминуче трапляються на нашому шляху. Але що, якби ми сказали вам, що є спосіб підходити до цих викликів з почуттям радості, доброти та спокою? Це мислення, що ґрунтується на вченнях Старого та Нового Завітів, і воно може змінити спосіб нашого життя.

Радість життя

Біблія сповнена закликів жити з радістю та оптимізмом. Знання про те, що нас обрали для небесного царства, спокути і спасіння — це потужний засіб від труднощів, з якими ми стикаємося. Проте нам часто важко знайти радість посеред труднощів. Нас не вчать, як цінувати старість і хвороби, як долати страх смерті чи залишатися милосердними перед

обличчям хитрощів. Ці уроки потрібно засвоювати через особистий досвід, але їх можна полегшити, коли ми виростимо відстороненість і перспективу.

Чеснота добра

Життя добра — це не просто моральний ідеал; це фундаментальний аспект християнського покликання. Як так красномовно сказано на надгробку кардинала Августа Глонда у варшавському соборі: «Він пройшов світом, роблячи добро.» Це найвища оцінка людського життя. Добрі вчинки і добре життя виходять із доброго серця, і це чеснота, яку загрожує спокуса обрати легкий шлях. "А навіщо тобі це потрібно?" — шепоче диявол. "Дивись, це можна зробити інакше і легше." Але норма ясна: «Дійте правильно!» Цей принцип застосовується до кожної сфери життя — від наших думок і мови до наших вчинків і намірів.

Невловима природа миру

У сучасному світі страхи та відчуття загрози стають дедалі поширенішими. Незважаючи на всі наші зусилля створити відчуття безпеки через угоди, закони та страхування, страх всюдисущий. Ми хвилюємося, що втратимо те, що маємо, свою позицію, нашу добру репутацію. Але справжній внутрішній спокій повертається, коли ми усвідомлюємо, що ці речі не такі важливі, як ми думаємо. Відстань від себе і своїх проблем є необхідною, як і здатність сміятися над собою. Сам Ісус навчає нас цьому, кажучи: «Подивіться на птахів у небі; вони не сіяють і не жнеють, нічого не збирають у сараї, а Твій Небесний Отець годує їх. Хіба ти не важливіший за них?» (Мт 6:26).

Протилежність страху

Страх перед людиною і страх Божий є взаємовиключними. Чим більше ми боїмося людей, тим менше поваги до Бога. Але коли ми культивуємо повагу і довіру до Бога, страх перед людьми зникає, і наші турботи здаються незначними. Це парадокс, який лежить в основі християнської віри: справжня безпека і мир походять не з наших власних зусиль, а з наших стосунків із Богом.

Підсумовуючи, жити в радості, доброті та спокої — це не наївний чи нереалістичний ідеал. Це фундаментальний аспект християнського покликання, який вимагає від нас культивувати почуття відстороненості, перспективи та шанування до Бога. Приймаючи цей світогляд, ми можемо з упевненістю та надією долати життєві виклики, знаючи, що ми не самотні, а є частиною ширшої історії спокути та спасіння.

* * *

*У глибинах довіри я знаходжу мужність злітати
Наважитися стрибнути, поки не буде закладено страховку
Жодна страхова політика не може гарантувати падіння
Немає сітки, щоб мене зловити, якщо я вирішу все втратити*

*Залишити позаду тягарі, що сковують і душать
Страхи, що стискають і паралізують, печалі, що породжують
Життя в монотонності, існування без іскри
Щоб розірвати ланцюги, що стримують мене, і вирушити*

*У подорожі самопізнання, де перебувають креативність і сила
У присутності божественного, де живуть любов і свобода
Довіряти невідомому, довіряти божественному плану
Стрибнути у порожнечу, з вірою як провідною рукою*

*Життя за життям, я знайду свій шлях
Крізь темряву і світло я знайду свій день
Довіряти всесвіту, довіряти власному серцю
Стрибати в невідоме і ніколи не йти.
(А.В.)*

У любові Христові,
Отець Ентоні

ІКОНИ ЄВАНГЕЛІСТІВ, АПОСТОЛІВ І СВЯТИХ: 32 СВЯТІ КОСМОС І ДАМІАН

Непохитна спадщина святих Косми та Даміана

В анналах християнської історії мало які святі залишили незабутній слід у вірних так глибоко, як близнюки-чудотворці — Косма і Даміан. Їхнє видатне життя, позначене безкорисливою відданістю лікувальному мистецтву, надихнуло покоління віруючих і принесло їм шановане місце в пантеоні католицьких святих.

Життя служіння

Згідно з традицією, Косма і Даміан народилися на острові Кіпр у III столітті, у час, коли мистецтво медицини було рідкісною та ексклюзивною привілеєм, зарезервованою для багатих. Всупереч традиціям, брати-близнюки присвятили своє життя медичній практиці, надаючи безкоштовну допомогу бідним і маргіналізованим. Їхня непохитна відданість служінню іншим принесла їм репутацію взірців чесноти та співчуття.

Мучеництва та спадщина

Обставини їхньої смерті оповите таємницею: деякі джерела стверджують, що вони загинули мучеником від рук імператора Діоклетіана у 303 році н.е., тоді як інші пропонують більш мирну смерть у Месопотамії. Незалежно від деталей, їхні гробниці стали шанованими місцями паломництва, приваблюючи вірян з

усіх куточків.

Глобальне явище

З V століття культ Косми і Даміана поширився як лісова пожежа по християнському світу, особливо шануючи братів у Константинополі. Сьогодні їхній день пам'яті відзначається 1 листопада у Східній церкві та 26 липня в Католицькій церкві, що є свідченням незмінної сили їхньої спадщини.

Покровителі мистецтв зцілення

Як покровителі лікарів, фармацевтів, ветеринарів і стоматологів, Космас і Деміан продовжують надихати професіоналів, відданих прагненням до зцілення. Їхні ікони, що зображують братів у розкішному вбранні, часто супроводжувані символами їхньої

професії, служать зворушливим нагадуванням про їхню непохитну відданість служінню іншим.

Вічна спадщина

У епоху, що позначає зростаючу спеціалізацію та комерціалізацію охорони здоров'я, життя Космаси та Даміана є потужним нагадуванням про трансформаційний вплив безкорисливого служіння. Розмірковуючи над їхнім видатним життям, ми згадуємо незмінну силу співчуття, емпатії та відданості мистецтву зцілення.

Поранене світло

Коментарі до Євангелія від святого Івана

Євангеліє від Святого Івана використовується в лекціонарії для неділі на певні події, свята та урочистості, а також у певні пори року, наприклад, на Великдень, Різдво.

Розділ 28

Відродження

Іван 20:1-9

Воскресіння: маяк надії у світі невизначеності

У серці кожного віруючого лежить глибоке питання: чи бачили апостоли Його? Відповідь звучить з гучним підтвердженням. Так, це правда. І якщо вони могли побачити захоплюючий вид порожньої гробниці, то й ми зможемо. Це не просто історичний опис, а живе свідчення трансформаційної сили віри в нашому сучасному житті.

Значення порожньої гробниці

Ляні тканини, все ще заплутані й вкриті пилом спецій, приховували таємницю, яку навіть найвідданіші послідовники не могли ігнорувати. Пітер і Іван, керовані незрозумілою терміновістю, увійшли до гробниці і побачили форму звалшених тканин — простирадла, які ніхто не розмотував. Це було не звичайне воскресіння; Це було відкриттям життя, що виходить за межі фізичного світу.

Ідеї Джона Стотта висвітлюють це явище: миттєва віра апостолів виникла через неможливість вийти з такого кокона без дивовижного втручання. Так само, як Лазар потребував допомоги, щоб звільнитися від ляної обгортки, Ісус вийшов зі свого з божественною легкістю — ніби проходячи крізь саме світло. Цей образ, яскравий і тривожний, сколихнув апостолів до глибини душі, підтверджуючи, що Воскресіння — це не просто повернення до життя, а глибоке перетворення у нову форму буття.

Прихована природа воскреслого Христа

Воскреслий Христос, описаний богословами на кшталт Олів'є Клемана, уникає обмежень часу і простору, але залишається доступним для тих, хто Його шукає. Він одночасно присутній і відсутній, загадка, що закликає нас дивитися за межі видимого. Виникає питання: чому Ісус відкриває Себе лише тим, хто вірить? Відповідь полягає у повазі до людської свободи. Бог не нав'язує себе, а запрошує нас у особисту зустріч, зустріч, що досягає найглибших куточків нашого єства.

Підтримка сучасних віруючих

У сучасному швидкоплинному світі, де відволікань повсюдно, а впевненість здається недосяжною, Воскресіння є міцним якорем. Вона нагадує нам, що віра — це не про інтелектуальну згоду, а про життєвий досвід зустрічі з божественним. Як красномовно зазначає Бенедикт XVI, Бог не нав'язує Себе; Він запрошує нас на зустріч, яка змінює нас зсередини. Це запрошення відкрите для всіх – Марії Магдалини, Петра, Івана та кожного з нас, незалежно від наших минулих чи теперішніх труднощів.

Заклик до віри

Воскресіння не змушує віри; натомість це пробуджує його. Це тихий голос Бога, що кличе нас по імені, закликаючи визнати Христа, який є одночасно відчутним і трансцендентним. Таїнства, особливо Євхаристія, слугують воротами до цієї життєзмінної зустрічі. Вони пропонують нам скромний, але глибокий доступ до Воскресіння, сильніший за саму смерть.

Висновок

Долаючи складнощі сучасного життя, згадаймо зустріч апостолів із порожньою гробницею. Нехай вона надихає нас дивитися за поверхню, шукати приховану присутність Христа у нашому повсякденному досвіді. Роблячи це, ми не лише підтверджуємо свою віру, а й відкриваємо надію та оновлення, які обіцяє Воскресіння. Нехай ми, як Петро і Іван, будемо зворушені бачити порожнечу смерті і безмежне життя, що лежить за нею.

Заклик до дії

Знайдіть сьогодні хвилинку, щоб замислитися над власною зустріччю з Воскреслим Христом. Запитайте себе: Як ця трансформація впливає на моє життя? Дозвольте цьому роздумам поглибити вашу віру і надихнути вас ділитися цією надією з іншими, адже в Воскресінні ми знаходимо найвищу обіцянку вічного життя.

Примітка

Як казали ранні Отці Церкви: «Христос воскрес! Він справді воскрес!» Нехай ця істина відгукується в тобі, ведучи тебе через кожен виклик і кожную перемогу. Воскресіння — це не просто історична подія; Це жива реальність, яка дає нам силу жити сміливо, глибоко любити і вірно сподіватися у світі, який так гостро потребує його світла.

Підтримка

Вірте, бо світло Воскресіння яскраво світить у вас, закликаючи вперед до життя благодаті та мети. Прийміть цю надію і дозвольте їй освітити ваш шлях сьогодні і завжди. Амінь.

Отець Ентоні

Ізраїль переслідує християн

Згасаюче світло: Щоденна боротьба християн на Святій Землі

Протягом століть Свята Земля була колыскою християнської віри. Сьогодні ж місцеві християни стикаються з зростаючою кризою. Опинившись між політичною радикалізацією та триваючою війною, повсякденна реальність для католиків та інших християн в Ізраїлі та палестинських територіях стає дедалі складнішою.

Рік за роком агресія проти християн зростає. Те, що колись було спорадичним переслідуванням, стало регулярною, здавалося б, терпимою частиною життя, загрожуючи самій присутності Церкви в землі Христовій.

Приховуючи віру серед білого дня

В Ізраїлі та окупованих територіях випадків вандалізму, залякування та фізичних нападів множаться. Щоб уникнути плювання, словесних образ чи побиття, багато християн змушені приховувати свою ідентичність. Миряни залишають свої хрести та медалі вдома, тоді як деякі релігійні ордени радять священникам і монахиням не носити свої рясни на людях.

Отець Берnard Альтер, який служив у Святій Землі 20 років, згадує яскравий приклад цього щоденного приниження:

"Коли я йшов у своєму рясі через Єрусалим... на маршруті довжиною близько 4 км мене плюнули щонайменше 10 разів. Одного разу, біля нашого абатства на горі Сіон, я зустрів групу молодих людей, які виходили з талмудичної школи. Я мусив їх пропустити, і кожен, хто проходив повз мене, плював... Поруч стояла поліцейська і зовсім не реагувала.»

За даними Єрусалимського центру освіти та діалогу Россінга, це не поодинокі випадки. Центр повідомляє, що рівень насильства проти християн зрос більш ніж на 60% лише за минулий рік.

Поширені форми домагань:

- Словесне та фізичне насильство: плювання і крики на духовенство та мирян.
- Вандалізм: Осквернення церков і християнських символів.
- Залякування: Переслідування в інтенсивно патрульованих районах, особливо в Старому місті Єрусалим.

Руйнування війни

Хоча ситуація погіршується вже багато років, після трагічних подій 7 жовтня 2023 року стався радикальний зсув, коли палестинська терористична група ХАМАС влаштувала різанину ізраїльських цивільних. У наступній війні ізраїльська військова відповідь, спрямована на розгром ХАМАС, спричинила масштабні руйнування сектору Газа — і його невеликій християнській громаді.

До війни в Газі проживало понад 1000 християн. Сьогодні залишилося менше 500. Багато хто загинув, помер від хвороб і голоду або втік. Католицькі установи, зокрема місцева школа та Церква Святої Родини, опинилися в центрі перехресного вогню, стикаючись із бомбардуваннями та вогнем снайперів.

Отець Давид Нойхаус, ізраїльський єзуїт і професор Святого Письма, попереджає про серйозні гуманітарні втрати. «Якщо ми не зупинимо це в Газі, те саме станеться і на Західному березі», — зазначає він, вказуючи на крайню риторику, яку використовують деякі політичні лідери щодо палестинців.

Політичний радикалізм і неконтрольоване насильство

Зростання переслідувань тісно пов'язане з ширшою тенденцією політичної та соціальної радикалізації в Ізраїлі. Коаліція прем'єр-міністра Біньяміна Нетаньягу значною мірою покладається на блок релігійного сіонізму. Серед них такі постаті, як Ітамар Бен-Гвір, міністр національної безпеки, який має історію крайнього націоналістичного активізму.

У межах цієї ідеології деякі політичні лідери просувають віру, що лише євреї мають божественне право на землю, залишаючи мало місця для арабських палестинців, включаючи християн. Відповідно, правоохоронці часто закривають очі на переслідування. Центр Россінга зазначає, що переважна більшість справ, пов'язаних із нападами на християн, закриваються без жодного розслідування.

Демографія та статистика Священної Землі в одному огляді

Метрика дані	Історичні / Попередні дані	Поточні
Християнське населення в Газі	> 1 000 (до жовтня 2023)	< 500
Загальне християнське населення	~4% (20 років тому)	< 1%
Християни в Ізраїлі (переважно араби)	Н/Д	~180 000
Християни на Західному березі/Газі/Східному Єрусалимі 000		Н/Д ~45
Зростання насильства (2024–2025)	Н/Д	+ 63%

Потрапили під перехресний вогонь

Для місцевих християн повсякденне життя — це боротьба за базову гідність. Поки міжнародні паломники відвідують святі місця з комфортом, місцеві палестинські християни стикаються з суворими обмеженнями на подорожі.

«Люди, які здійснюють паломництво до Святої Землі, не усвідомлюють, з якими проблемами стикаються місцеві християни щодня», — пояснює Сільвія Хазбун, яка одружена з палестинським християнином. "Паломники дратуються тим, що їм доводиться проводити 15 хвилин на контрольно-пропускному пункті, тоді як місцеві палестинці навіть не мають можливості пройти через такий пункт."

Через ці складні економічні та соціальні умови молоді християни дедалі частіше залишають Святу Землю, щоб створити сім'ї в інших місцях.

Неправильне використання Писання

Ускладнення додає впливу «християнського сіонізму», який активно просувається певними євангельськими протестантськими групами у Сполучених Штатах. Цей політико-релігійний рух стверджує, що сучасна держава Ізраїль має Богом дане право розширювати свої кордони — іноді від Нілу до Євфрату — щоб виконати біблійне пророцтво.

Ця теологія суттєво впливає на політику США, що видно з призначення таких постатей, як пастор Майк Гакабі, послом США в Ізраїлі. Однак католицькі лідери попереджають, що таке тлумачення спотворює Євангеліє.

Отець Нойгаус, який перейшов з юдаїзму до католицизму, підкреслює істинне послання Біблії:

«Ми повинні нагадати людям, що Свята Книга говорить про життя, людську гідність і рівність усіх людей. На жаль, багато разів в історії Біблію тлумачили так, що вона поневолює людей і виправдовує колоніалізм.»

Оскільки християнська присутність у Святій Землі зменшується до менш ніж 1%, універсальна Церква покликана дивитися за стародавні камені Єрусалима і бачити живі камені — звичайних віруючих — які борються за збереження віри саме там, де вона народилася.

Церква Множення в Табгі, видно крізь обгорілий дах допоміжної будівлі поруч із церквою.

Молитва за Святу Землю:

Господи, Князю Миру, ми молимося за наших братів і сестер у Святій Землі. Даруй їм мужність перед обличчям переслідувань, втіху в їхньому горі, і надію серед руйнівних наслідків війни. Нехай лідери керуються справедливістю, і нехай поважається гідність кожного людського життя. Амінь.

Навколо світу

Іноді пропущені новини

УКРІПЛЕННЯ ФЛАНГУ

ЛІНІЯ ОБОРОНИ БАЛТІЇ

У тверезому відображенні сучасної геополітичної напруженості латвійські, американські та данські війська будують прототип Балтійської оборонної лінії на полігоні Селія.

Основні моменти проєкту:

Обсяг: Укріплення східних кордонів Литви, Латвії та Естонії.

Особливості: бункери, траншеї, броньовані позиції та бетонні «зуби дракона».

Мета: Стримати потенційні вторгнення з боку Росії та Білорусі, зрештою зв'язатися з польським «Східним щитом».

Капітан Робертс Зарінс з Латвійської національної гвардії пояснює цю терміновість: «Більше немає часу на імпровізацію.» Відповідно, база Селія розширюється до розміщення 2000 солдатів.

З католицької точки зору цей розвиток запрошує до справедливої та тонкої моральної оцінки. Церква підтверджує законне право — і глибокий обов'язок — суверенних держав захищати своїх громадян від несправедливої агресії (Катехизм Католицької Церкви, 2265). Розсудливі заходи балтійських країн щодо захисту свого народу відповідають цьому принципу пропорційної самооборони.

Проте необхідність заливати важкий бетон для розділення земель є трагічним нагадуванням про наш роздроблений світ. Хоча ми визнаємо практичну потребу стримування, ці фізичні бар'єри мають спонукати вірних до термінової молитви. Справжній мир вимагає більше, ніж просто «зуби дракона»; вона вимагає справедливості, дипломатії та навернення сердець.

ПРОТИСТОЯННЯ ІСТОРИЧНІЙ ПРАВДІ

ТРАГЕДІЯ ГУТА ПЕНЯЦЬКОЇ

Як католики, ми покликані будувати мир на міцній основі істини. Нещодавно Український інститут національної пам'яті оголосив про дослідницькі роботи в Гута Пеняцькій (нині на території сучасної України), заявивши, що село трагічно знищила «німецька поліція» у лютому 1944 року.

Хоча пам'ять про померлих — моральний імператив, справжнє примирення вимагає зіткнення з незручними реаліями. Польський інститут національної пам'яті виправляє цей історичний запис:

Винуватці: Переважно українські добровольці 4-го Галицького добровольчого полку поліції СС.

Колаборанти: підрозділи УПА (Українська повстанська армія) та місцеві націоналістичні парамілітарні формування, які, за словами свідків, оточили село.

Злочин: Не нечітка воєнна трагедія, а цілеспрямоване масове вбивство цивільних.

Приховування особистостей злочинців — навіть для захисту національного нарративу — є глибоким етичним провалом. Христос навчає, що істина звільняє нас (Івана 8:32).

Применшення значення масового вбивства заважає справжньому зціленню між сусідніми народами і підживлює рану.

Журналістська чесність і християнська справедливість вимагають ясності, а не замовчування. Лише визнавши точну природу цього злочину, ми зможемо по-справжньому вшанувати Богом дану гідність жертв, шукати справжнього прощення і гарантувати, що така темрява ніколи не повториться.

СВЯТА ЗЕМЛЯ

ЕТНІЧНІ ЧИСТКИ

Amnesty International висунула одне з найсерйозніших звинувачень у міжнародному праві проти ізраїльської влади: «етнічне очищення» бедуїнських громад і пастухів на Західному березі, а також незаконна анексія палестинської землі. У нещодавньому звіті організація стверджує, що примусове переміщення Ізраїлю на Західному березі є злочином проти людяності.

У Зоні С — більш ніж половині Західного берега, під повним контролем Ізраїлю — Amnesty повідомляє, що 27 громад були або примусово переміщені, або під загрозою переміщення між 2023 і 2025 роками. Водночас Ізраїль проводить активну політику розширення єврейських поселень. Дані ООН свідчать, що в середньому щодня відбувається шість нападів поселенців на палестинців.

З християнської моральної точки зору, це не лише геополітика; це порушення базової заповіді любити ближнього і поважати Богом дану гідність кожної людини. Політики, які свідомо мінімізують присутність народу, захоплюють землю або озброюють цивільних так, що підживлюють насильство, прямо суперечать католицькому соціальному вченню про спільне благо, солідарність і справедливість.

Яким би не був погляд людини на ширший конфлікт, навмисне викорінення громад і систематичне залякування не можуть бути узгоджені з Євангелієм чи з будь-якою серйозною етикою прав людини.

БІЛОРУСЬ

ПІДСИЛЕННЯ ТИСКУ НА ЦЕРКВУ

У Білорусі влада тихо, але впевнено загострила гвинти проти Католицької церкви. Нещодавно вони змусили групу багаторічних польських священників залишити країну, просто відмовившись поновлювати їхні дозволи на проживання. Як повідомляє Браян Лоуренс Гонсалвес для EWTN News, це не поодинокий бюрократичний збій; Це частина певного шаблону.

На початку березня двом священникам із Пінської єпархії на півдні Білорусі було заборонено продовжувати своє служіння. У травні ще троє з Вітебської єпархії втратили

свої дозволи. Наприкінці того місяця приєдналися п'ятеро священників і один монах з Мінсько-Могілевської архієпархії. Усі вони — польські громадяни, які служать у білоруських парафіях роками — деякі десятиліттями.

Послання зрозуміле: держава хоче Церкву, яку вона може контролювати і перетворювати. Подібно до китайської програми «китаїзації», Білорусь, здається, прагне «білоружувати» Церкву — послаблювати її історичні зв'язки з Польщею, єдиною міцною європейською ланкою, і свободу говорити правду.

З моральної точки зору це більше, ніж політика. Це напад на релігійну свободу, на право громад приймати таїнства від священників, яким вони довіряють, і на універсальний характер Церкви. Католики, зрештою, насамперед належать Христу, а не якомусь державному ідеологу.

Ми читаємо Папу Лева

Базиліка Саграда Фамілія нагадує нам, що християнське життя завжди є подорожжю, бо воно стосується проєкту, який сам Бог здійснює для реалізації.

Світ переживає глибоку духовну та культурну кризу, що проявляється у багатьох формах насильства, поляризації та взаємної недовіри. У цьому контексті мир постає як політичне прагнення, а ще більше — як справжня моральна вимога. Вона вимагає публічної мови, яка поважає тих, хто думає інакше; для інституцій, які обслуговують зустріч; а також для історичної пам'яті, що прагне істини та примирення.

Апостольська подорож до Іспанії, зустріч з членами іспанського парламенту, Мадрид, 8 червня 2026 року.

Не припинимо шукати, ставити запитання і вести діалог — з Богом і між собою — навіть у самому серці ночі. Давайте йти разом у вірі, яка гармонізує різноманіття наших ідей і чутливостей, щоб шукати істину, яка веде нас до спільного блага; щоб ця країна була гостинним місцем для всіх, де кожному людину поважають гідно і люблять таким, яким вона є.

Апостольська подорож до Іспанії, молитовне бдіння, Барселона, 9 червня 2026 року.

Ви питаєте мене, чи хотів я в дитинстві стати папою. Ну, Ренцо, я так не думаю. Мені здається, що я ніколи про це не думав. Однак можу сказати одне: з найраніших років я відчував бажання віддати своє життя Богові. Я ще не знала точно, як і куди Господь мене приведе. З часом я дізнався, що Ісус кличе мене слідувати за Ним як священник, і що цей шлях проходить через Орден святого Августина.

Відповідь на питання 6-річного хлопчика під час зустрічі з представниками благодійних та гуманітарних організацій, Барселона, 10 червня 2026 року.

Сьогодні базиліка Саграда Фамілія зустрічає нас у цьому прекрасному місті, відкриваючи свої двері, мов обійми, щоб запросити всіх до цього вітара і послухати слово Боже. Це церква, яка робить нас сім'єю, улюбленою Господом, живленою Його власним життям у Євхаристії. Таким чином Барселона — *la ciutat comtal* [місто графів] — і вся Каталонія збираються в цій церкві, що також є знаком єдності та гармонії, і піднімають очі, щоб зустрітися з обличчям Бога. (...) Базиліка Саграда Фамілія й досі залишається будівлею, що перебуває у стадії будівництва. Це нагадує нам, що християнське життя завжди є подорожжю, бо воно стосується проєкту, який сам Бог здійснює для реалізації. (...) Як архітектор, палаючий вірою, Преподобний Слуга Божий Антоні Гауді створив ці простори з бажанням розповісти таємниці життя Господнього — таким чином він запропонував нам духовне паломництво, що веде до зустрічі з Христом.

Апостольська подорож до Іспанії, проповідь у базиліці Саграда Фамілія, Барселона, 10 червня 2026 року.

Мерсу починається з маленьких жестів: іноді з кількома печивом і трохи молока; в інший час — з п'ятьма буханцями і двома рибами (див. Мт 14:17-21). Це не питання розв'язання всього, а про те, щоб усе покласти в руки Бога і бути присутнім там, де людина страждає, де ресурсів недостатньо і немає спільної мови, але де жести все одно можуть говорити.

Апостольська подорож до Іспанії, зустріч з організаціями, що надають допомогу мігрантам, Лас-Пальмас-де-Гран-Канарія, 11 червня 2026 року.

Аліція Ленчевська: Свідчення сучасного містика про воскреслого Христа

5 січня 2012 року польська вчителька на пенсії зробила свій останній подих у хоспісі Щецина. Для світського світу Аліція Ленчевська була звичайною жінкою, яка все життя викладала ремесла та педагогіку. Проте вона залишила по собі два глибокі духовні щоденники — «Свідчення» та «Слова настанови» — які згодом були оцінені теологічною комісією та затверджені Католицькою церквою.

Її твори відкривають надзвичайну богословську глибину, пропонуючи серйозне й нагальне послання для сучасного світу: Христос живий, духовна боротьба за душі запекла, і заклик до радикального навернення не можна ігнорувати.

Від поверхневості до шоку благодаті

Народившись у Варшаві у 1934 році, раннє життя Аліції було позначене трагедією Другої світової війни. Її батько помер у 1939 році, і її виховувала мати, зрештою оселившись у Щецині. Десятиліттями вона жила звичайним життям як вчителька та заступниця директора. За її власним визнанням, її католицизм був поверхневим.

«Були періоди, що тривали кілька років, коли я жила поза Церквою, майже повністю суперечивши Божим заповідям», — писала вона. Вона подорожувала світом у пошуках сенсу, добра й краси, але зустріла глибоке відчуття порожнечі.

Переломний момент настав у 1984 році. Після смерті матері Аліція та її брат почали відвідувати збори Католицького харизматичного оновлення. Вона занурилася у духовну літературу, що підготувало її серце до остаточної зустрічі.

Під час ретриту в Гостині 8 березня 1985 року Аліція пережила містичне пробудження. Після отримання Святого Причастя завіса матеріального світу, здавалося, піднялася.

"Ісус стояв переді мною. Більш реальним, більш правдивим, ніж усе, що було в каплиці...

Безмежність любові, настільки велика, настільки нечувана, що перед нею можна лише плакати через невдячність. А потім радість, що Він мене любить. Радість, що розривається в серці."

З того моменту її ієрархія цінностей була назавжди перевернута. Ісус Христос став її єдиним бажанням.

Щоденники душі

Під час відпочинку в Гостині Аліція отримала рідкісну благодать регулярних містичних зустрічей. Ісус почав давати їй прямі духовні настанови, наказуючи записувати все.

«Те, що ти записуєш, щоб люди зрозуміли, що я хочу говорити з усіма», — сказав їй Ісус. "Що я з кожною людиною, у кожному мить її життя."

Ці записи стали її двома щоденниками. Щоб узгодити своє життя з новою вірою, Аліція здійснила радикальні зміни. Вона продала свій телевізор, віддала виручені кошти на благодійність і очистила свій дім від непотрібних речей. Її щоденний розпорядок став основою на Євхаристії, Євхаристійному поклонінні, Розарії, Літургії годин і суворому посту на хлібі та воді по середах і п'ятницях.

Основні богословські теми у творах Ленчевської

Теологічна комісія, яка переглядала щоденники Аліції, відзначила їхню глибоку відповідність церковному вченню. Її праці охоплюють кілька критичних аспектів католицької віри:

<i>Теологічний фокус</i>	<i>Містичне прозріння, отримане Аліцією</i>
Євхаристія	Христос справді присутній. Меса — це не просто меморіал, а позачасова реальність Голгофи, яка стала присутньою. Прийняття Причастя у смертному гріху — це серйозне осквернення.
Гріх і милосердя	Смертний гріх духовно вбиває Бога в душі. Однак через Таїнство Покаяння Христос воскресає душу. Немає безнадійних ситуацій, якщо хочеш повернутися.
Молитва	Молитва — це єдність із Богом. Без нього навіть «добрі» вчинки порожні й вразливі до демонічного впливу. Добро і мудрість — це енергії, що течуть безпосередньо з Божественного Джерела.
Страждання	Страждання, коли вони з'єднані з Христом, мають спасительну силу. Любов має бути самовідданою, а не власницькою.

Невидимі стигмати та духовна війна

На початку 1989 року містична подорож Аліції поглибилася, коли вона отримала невидимі стигмати. Замість фізичних ран вона відчувала гостру духовну муку Христа. Вона відчувала Його біль через священиків і віруючих, які зраджують Його, використовують Його для власної марнославства і топчуть Його кров через егоїзм.

«Ти отримала знак болю», — пояснив їй Ісус, — «щоб полегшити тобі постійно залишатися в Мені... Це правда, і це частка Моїх страждань спокути і спокути.»

З цією благодаттю прийшла інтенсивна духовна боротьба. Під час складання «Слів настанови» Аліція зазнавала сильних психологічних і духовних атак демонічних сил. Ісус нагадав їй про ставки:

- Глобальна загроза: Ісус попереджав, що нова робота Сатани, слідуючи тоталітаризму

XX століття, має на меті розпалити взаємну ненависть і розділення через етнічні, національні та релігійні відмінності.

- Битва за душі: «О, якби ти знала, яка велика битва ведеться, яка запекла боротьба за кожне людське серце», — сказав їй Ісус.
- Зброя молитви: Щоб боротися з демонічним гнобленням, Ісус дав Аліці конкретні настанови щодо духовного захисту.

Директива духовної оборони:

"Якщо ви відчуваєте, що напади Сатани наближаються, коли темрява і гноблення оточують вашу душу, негайно помоліться Sub Tuum Praesidium [Ми летимо до Твого покровительства], бо це екзорцизм."

Пророк сучасної епохи

Після виходу на пенсію у 1987 році Аліція повністю присвятила своє життя євангелізації. Вона волонтерила у своїй місцевій парафії, дала вічні обітниці в Родині Серця Розп'ятої Любові та була співзасновницею Апостолів Чистої Любові.

Вона була глибоко віддана посланням Фатіми та Меджугор'я, організовуючи паломництва та очолюючи молитовні групи. Вона повторила нагальні заклики Пресвятої Матері до покаяння, попереджаючи, що без навернення і повернення до Бога глобальні заворушення та розділення лише посиляться.

«Нічого не буде єдиним і не буде миру без навернення — без Бога», — записувала вона у 1999 році.

"Ми горимо до кінця"

У 2010 році містичні зустрічі припинилися. Тієї весни у Аліції діагностували термінальний рак нирки. Вона зустріла діагноз не з відчаєм, а з спокійним прийняттям, сприймаючи хворобу як останній очищуючий дар від Бога.

До грудня 2011 року вона вступила до хоспісу в Щецині, бажаючи лише відвідувати щоденну месу і не обтяжувати сім'ю. У свої останні години ті, хто пильнував, бачили, як вона заглядає у вічність.

"Яке там прекрасне! Я бачив своїх батьків. Як Він нас любить! Я була поза часом», — прошепотіла вмираюча жінка.

Її останні слова були глибоким свідченням душі, повністю поглинутої божественною любов'ю: «О Ісусе, подивись на мене. Ми палаємо, Ісусе! Ми горимо до кінця! Ти спалив себе до кінця. Я спалив себе до кінця.»

Аліція Ленчевська померла 5 січня 2012 року. Її життя є суворим, прекрасним нагадуванням про сучасну Церкву. Як вона писала у 2009 році, найбільша загроза для Церкви походить не з світського світу, а зсередини — від сердець, які «замість того, щоб бути серцем і руками Христа, є Його Ранами».

Через свої щоденники Аліція продовжує запрошувати звичайних католиків вийти з духовної поверхневості і стати серцем і руками Воскреслого.

На мою думку

Чи є етика просто старим забобоном?

Ми рухаємося до серйозного роздоріжжя. Якщо ми відмовимося від своїх цінностей, ми втратимо ту силу, яка потрібна, щоб протистояти змінному і жорсткішому світу.

Сьогодні гроші та корисність, здається, керують усім. Важливо те, що продається, що

приносить гроші, що приносить швидке задоволення. Стосунки зводяться до нетворкінгу: ми спілкуємося з тими, хто може допомогти нашій кар'єрі, а не з тими, хто допомагає нам розвиватися як особистості. Угоди замінюють справжні розмови.

Поширюється тихий «соціальний дарвінізм»: якщо заробляєш — рахуєш; Якщо перестаєш заробляти — зникаєш. Те, що одразу корисне, переважає те, що є правдою, добрим чи прекрасним.

Отже, ми маємо запитати: чи потрібні нам досі етика, філософія та мистецтво, які не «носять плодів»? Якщо маркетинг і швидкий прибуток — це королів, навіщо думати про доброту, гідність чи те, що може відновити нашу довіру до інших?

Нам також кажуть, що майже все — культура, цивілізація, навіть біологічна стать — є лише «конструктом». Водночас Європа приймає багато новоприбулих із місць, які не поділяють її етичних коренів у Євангелії та Десяти Заповідей. Дехто приїжджає, щоб побудувати спільне життя; інші просто приходять скористатися суспільством, яке більше не вірить у себе.

Ось сувора правда: без твердих цінностей, без морального хребта ми стаємо легкими мішенями — для агресивних ідеологій вдома і для тих, хто бачить нашу плутанину як можливість.

Захищати нашу цивілізацію — це не про тугу за минулим. Йдеться про те, щоб вирішити, чи ми досі віримо в етику, навіть якщо вона «комерційно марна». Християнська етика дає мужність, ясність і міцну основу. Вона показує нам, хто ми і що варто захищати.

Якщо ми відмовимося від цього, ми не опинимося в нейтральному, «безцінному» просторі. Ми прокинемося всередині системи, створеної іншими — людьми, які вірять у правила, але не обов'язково в справедливість, милосердя чи людську гідність. Жодна спільнота не живе без норм; Єдине питання — чиї норми вони будуть.

Отже, вибір стоїть прямо перед нами: плисти разом із культурою, яка поклоняється корисності та швидкому здобутку, або свідомо повернутися до етики, що вкорінюється в нашій християнській традиції — поки порожнеча, яку ми створили, не заповниться чимось набагато жорсткішим.

Тоні Вуд

Молитва

Будь ласка, пам'ятайте молитися за тих, хто хворий, потребує допомоги або просив наших молитов: Сесіл Фінн, Ендрю Маклафлін, Клер Віггінс, Рассел Керролл, Люсі Каннінгем, Томмі МакГрорі-старший, Ліліан Кокс, Сара Кармайл і Долін Дурнін.

Будь ласка, молитесь про Джона Брауна, який помер минулого тижня, та Ентоні Вілсона (Тоні) (1994), Джона Віолу та всіх, чиї ювілеї

припадають на цей час.

Новини та події

Приєднуйтеся до нас на чай і каву в залі після недільної меси. Ми щиро вітаємо гостей і будемо раді поділитися з вами нашою гостинністю. Сподіваємося побачити вас там!

campbeltown@rcdai.org.uk

www.stkieranscampbeltown.org

<https://www.facebook.com/campbeltownrcchurch/>

парафія Королівської дієцезії Аргайл і Островів; Charitable Trust, зареєстрована шотландська благодійна організація, SC002876
Парафіяльний настоятель: отець А. Вуд, Святий Кіран, Кемпбелтаун; Тел. 01586 552160